

Hur medmännisklighet och rättigheter utnyttjas antipolitiskt

Mänskliga rättigheter och människors liv utnyttjas ibland effektivt för att motverka direkta interventioner som förändrar och bygger nya samhällen. Det är inte medmännisklighet eller rättigheter som orsakar detta. Det är snarare så att de utnyttjas för att fly befrielse och gå in i det [postpolitiska](#).

Här är några tekniker som används inom rättighetsarbete för att hindra radikala och politiska samhällsförändringar:

- Hjälpa enskilda jämförs med, och ställs mot, direkta interventioner i exempelvis vapenfabriker, företag och i institutioner. "Vi hjälper faktiskt en människa! Ser ni något resultat?"
- Aktioner som hjälper enskilda utformas kring empati, istället för att koppla ihop empati med byggande av samhällsförändringar.
- Aktionerna utformas så man har bråttom. Vi hinner inte med "det där andra". Kortsiktighet och "urgent" byggs effektivt in i aktionen så att detta kan användas som argument för att hindra mer politiska interventioner.
- Blockader som hindrar "ett fel" väljs framför ockupationer som försöker genomföra politiska lösningar.
- Nejet, protesten och hindrandet suger effektivt kraften ur byggandet.
- Hjälpa flyktingar som gömmer sig genomförs humanitärt istället för politiskt.
- "Politik" hänvisas till en elit i Stockholm och Bryssel istället för att göra sig själva till politiska aktörer, bli politiker.
- Istället för att börja regera, och producera demokrati, så protesterar man mot en "myndighet" eller en regering någonstans.
- Man gör sig själv till kvasisubjekt som pekar ut "de styrande" som det egentliga subjektet. "Vi agerar för att "de där därborta" ska bli lösningen."
- Klagan används för att slippa arbeta innovativt och byggande: "Hur kan "de" göra så? Det är ju fel!"
- Betoningen av "brist" och "avsaknad" hindrar effektivt kreativt byggande.

- Betoningen på rättigheter används för att individualisera och avpolitisera. Människors frihet att leva för sig själva tränger undan och ersätter gemensamma beslut och lösningar.
- En ovilja att bygga långvariga institutioner kring motstånd och solidaritet försvaras med mytiska föreställningar om platt organisering.
- Det politiska offentliga samtalet privatiseras på Facebook eller retweetras med enkla musklick. "Gilla" och "retweet" ses som bevis på effektivitet, inte som narcissistisk ersättning av offentliga samtal.
- Politiska organisationer bygger in självdestruktivitet i organisationen. Kampanjer, projekt, kortvariga aktioner har ett inbyggt "avslut". Byggandet av organisationer, lokalgrupper och institutioner hinns inte med.
- Föredrag, seminarier och konferenser, där deltagare görs till åhörare och publik, ges mycket mer tid än samtal i smågrupper. Publiken ska lyssna, och ta till sig, hellre än att konspirera med varandra.
- Information, speciellt negativt information om elände, pumpas ut som dimslöjor istället för att använda frågor och tyst funderande. Budskap och information prioriteras framför innovativt experimenterande.
- Överföring av kunskap prioriteras framför skapandet av kunskap, framför folkbildning.

Någon som kommer på fler tekniker för att individualisera rättigheter och engagemang "istället för" att bygga politisk förändring?

Per Herngren

2012 12 11, version 0.1.1